

מעשה טוב של תומבקיין הקטן

תומבקיין חי בבית קטנטן ויפה ממש תחת הפטרייה. בית קטן עשוי קורי עכביש שתומבקיין אסף משיחים ועשבים. הוא הדביק אותם בנוצות הסביון וכך עשה לעצמו קן חמוד ביותר. יום אחד תומבקיין עבר באחו כשגשם התחיל

לרדת. "וי! ארטב!" קרא תומבקיין כשהוא רץ בדשא.

אמא-זרזיר היושבת על קנה ראתה אותו וקראה "בוא הנה אישון קטן וכנס תחת הכנף שלי. אשמור שלא תירטב."

וכך תומבקיין נכנס תחת כנפה של אמא-זרזיר, וכשהוא זחל פנימה מצא בתחתית הקן שלושה אפרוחי זרזירים קטנטנים. היה חשוך מדי כדי לראות, אבל תומבקיין הרגיש שהאפרוחים היו חמים כמו קלי. תומבקיין ישב שקט מאוד כי האפרוחים היו רדומים ולפני שהרגיש בכך הוא ישן גם בעצמו, כשהוא מחבק אחד מהציפורים הקטנות.

תומבקיין לא ידע כמה זמן ישן, אך כשהתעורר הגשם כבר פסק. תומבקיין ידע שגשם פסק כי הוא כבר לא שמע את הטיפות הנופלות על גבה של אמא-זרזיר. לכן הוא זחל מהקן והביט סביב.

האדמה סביב הקן של אמא-זרזיר היה מכוסה בשלוליות קטנות ואמא-זרזיר הייתה רטובה

מאוד בעצמה. היא נראתה רע מאוד, נוצותיה בלטו בכל הכוונים וטיפת מים נפלה מראשה והתגלגלה על המקור שלה.

תומבקין חשב תחילה שאמא-זרזיר בוכה ואמר "האם קר לך, אמא-זרזיר?" "אכן כן!" ענתה אמא-זרזיר כשהיא מנערת את נוצותיה ומעיפה מים בכל הכוונים. "אבל"

הוסיפה "אילו לא כיסיתי את אפרוחי הם היו מצטננים, כי ראשיהם קרחים לגמרי, בלי אף נוצה עליהם. אז לא כל כך חשוב שאני קצת נרטבת כי אני שומרת את אפרוחי יבשים וחמים וזה, כמובן, משמח אותי מאוד. אבל שמחתי גם שיכולתי לשמור גם עליך שלא תירטב."

"אולי אמא-זרזיר מאוד מאושרת בפנים" חשב תומבקין כשהוא הביט עליה "אך היא לא נראה מאושרת עם נוצותיה כל כך רטובות." "אני מודה לך מקרב לב, אמא-זרזיר" אמר תומבקין.

"שמחתי שיכולתי לעזור" ענתה אמא-זרזיר "וכל פעם כשהגשם ירד תוכל להיכנס לקן שלי ולזחול תחת הכנף כדי להישאר חם ויבש. כי אתה קטן מאוד ואינך תופס מקום רב." תומבקין הודה שוב לאמא-זרזיר וסיפר לה על הקן הנחמד שלו, תחת הפטרייה. "שם תמיד נעים ויבש" אמר "כי כשיורד גשם הוא זורם מעל כיפת הפטרייה ולא מגיע לבית קורי עכביש שלי."

את הפטרייה באדמה כך שטיפות הגשם
התגלגלו על כיפתה ולא נגעו בה בכלל.
ואז, כשהוא בעצמו רטוב ורועד, מיהר
הביתה, הוריד את בגדיו הרטובים, שם את
הפיג'מה הקטנה שלו וזחל לתוך מיטת נוצות
הסביון החמה.
הוא היה מאושר כי עזר למישהו, וכשאדם
מאושר אין לו דאגות ושום דבר לא יחזיק
אותו ער.
תומבקיין נרדם חזק וחלם חלומות יפים
ביותר. והחלומות היו כל כך יפים שהוא ישן
כמעט עד שמונה וחצי למחרת.

באותו הלילה תומבקיין שמע רעמים כששכב
במיטתו עשויה נוצות סביון. "אני שמח
שהבית שלי לא בנוי על הקרקע חשופה, כמו
זה של הזרזירים". וכשהרעמים נשמעו חזק
יותר הוא הסתובב במיטתו וניסה להירדם.
טיפות גשם התחילו לדפוק בכיפה העגולה
של הפטרייה ונפלו לארץ בלי להרטיב את
ביתו של תומבקיין. בדרך כלל, כשירד הגשם,
צליל טיפותיו גרמו לו לישון טוב, אך הפעם
הוא נשאר ער לחלוטין וחשב, וחשב.
"אני לא אוכל להירדם!" אמר תומבקיין והוא
קפץ מהמיטה החמה, הדליק את המנורה
הקטנטנה שלו, שם את כובעו הקטן על
הראש ורץ החוצה בסערה.
כן! שם ישבה אמא-זרזיר על הקן שלה,
כשראשה נתון תחת הכנף, וישנה חזק. הוא
התקרב אליה וראה באור הפנס שלו שהיא
רועדת מקור כשהמים זורמים על גבה.
אז תומבקיין רץ ליער, שם איפה שגדלו
פטרייות, שבר אחת מהגדולות ביותר והביא
אותה למקום בו ישנה אמא-זרזיר. הוא שם